

Elämän nälkä

Elämän nälkä

Nimimerkki lilli**Ikä 22**

Oksensin tahallani ensimmäisen kerran joskus yläasteen alussa. Olin pitkään kamppailut painoni kanssa, lukuisista laihdutuskuureista huolimatta olin yhä se hieman pyöreä teini. Tiesin paljon syömishäiriöistä ja salaa ihailin anorektikoiden hentoista olemusta ja syömisestä kieltäytymisen tuomaa onnistumisen tunnetta. Oksentamisen piti olla vain satunnainen juttu, halusin eroon niistä kahdesta suklaapatukasta jotka sorruin syömään. Oksensin kuitenkin jo heti seuraavana päivänä uudelleen, ja sitä seuraavanakin. Kun huomaamatta vuodet vierivät. Satunnaisesta ahmimisesta ja oksentamisesta tuli viikottaista ja lopulta päivittäistä. Keväällä 2017 havahtuin tilanteeseen, jossa oksensin vähintään viidesti päivässä. Tavasta jonka piti olla vain pieni kokeilu oli tullut minulle elämäntapa. Olin juuri muuttanut omilleni mikä takasi mahdollisuuden toteuttaa "harrastustani" ihan niin paljon kuin halusin. Kaikki rahani menivät ruokaan jonka ahmin ja oksensin. Monta litraa jäätelöä, levy suklaata, pakastepizza...Opiskelin ensimmäistä vuotta yliopistossa ja harrastin liikuntaa kovalla tasolla. Ulkoisesti olin sopusuhtainen ja menestyvä. Kukaan ei voinut huomata miten palasina olin sisältä ja miten kaoottisena arkeni todellisuudessa näyttäytyi. Toisin kuin pitkään jatkunut anoreksia, bulimia harvoin näkyy ulospäin turvonneita poskia lukuun ottamatta. En koskaan laihtunut kovinkaan laihaaksi, vaikka ainoa sisälläni pitämä ruoka saattoi olla annos puuroa päivässä.

Pian mukaan tulivat myös päihteet. Alkoholia olin käyttänyt jo pitkään melko huolettomasti. Opiskelijaelämään kuului vahvasti bileet ja kannäminen. Tiesin, ettei tyhjään vatsaan juominen ollut hyväksi mutta kieltäydyin näkemästä sitä ongelmana. Aamuisin nousin lähteäkseni luennolle josta selvisin vain diapamin, voimakkaan ahdistuslääkkeen, avulla. Pian Diapamin käyttö alkoi lipsua myös aamusta iltaan, alkoholin kanssa tietenkkin. Olin varsin hyvin tietoinen sekakäytön vaaroista, tavallaan jopa toivoin kuolevani "vahingossa". En yksinkertaisesti välittänyt itsestäni tai elämästäni. Onneksi lääkäri aavisti tilanteeni ja kieltäytyi kirjoittamasta minulle uutta reseptiä ahdistuslääkkeisiin. Minulle ehdoteltiin osastohoitoa, mutta sitkeästi kieltäydyin jokaisesta kutsusta. Elämäni ainoa sisältö oli ruoka, laihduttaminen ja pään sekoittaminen päihteillä.

Todellinen alamäki alkoi kun ahdistuslääkkeiden pois jäätyä aloin etsiä ratkaisua katukaupasta. Ostin aluksi laittomasti lisää Diapamia, sitten kannabista ja lopulta olin tilanteessa, jossa käytin amfetamiinia herätäkseen ja bentsoja nukahtaakseni. En ymmärrä miten kykenin vielä tuolloinkin käymään luennoilla ja pääsemään läpi tenteistä, olen aina ollut perfektionisti ja maineen säilyttäminen oli minulle tärkeää. En halunnut että kukaan näkee miten huonosti voin, en halunnut myöntää olevani täysin rikki ja eksynyt itseni kanssa.

Vasta muutama kuukausi sitten päätin yrittää vielä kerran saada elämäni takaisin. Kävelin itku kurkussa psykiatriseen päivystykseen ja pyysin päästä osastolle, turvaan itseltäni. Minut otettiin sisään samana päivänä. Tuntui uskomattoman hyvältä vain puhua ja kertoa tarinani psykiatrille, minua kuunneltiin ja minua haluttiin auttaa! Nyt olen päässyt takaisin opiskelujen pariin ja olen opetellut syömään normaalimmin. Alkoholin ja muut päihteet olen suosiolla lopettanut kokonaan, en usko että tulen koskaan juomaan edes kohtuudella. Sain tarpeekseni. Olen todella onnellinen saamastani avusta ja myös ylpeä itsestäni että uskalsin ottaa sitä vastaan. Toivon, että kuka tahansa joka tähän samaistuu pystyy hakemaan apua minua aikaisemmin. Elämä on niin arvokas vaikka se pohjalla näyttääkin toivottomalta.

Lähde verkko-osoite: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2018/elaman-nalka>